

The Holy See

MISA SVETKOVINE BOGOJAVLJENJA

PAPA FRANJO

HOMILIJA

Bazilika Sv. Petra, 6. siječnja 2025.

[Multimedia]

„Vidjesmo gdje izlazi zvijezda njegova pa mu se dođosmo pokloniti“ (*Mt 2, 2*): to je svjedočanstvo koje su mudraci izrekli stanovnicima Jeruzalema, navješćujući im da se rodio kralj Židova.

Mudraci svjedoče da su krenuli na put, promijenivši smjer svoga života, jer su na nebu ugledali novo svjetlo. Možemo se, dakle, zaustaviti u razmišljanju o toj slici, dok slavimo Bogojavljenje Gospodinovo u Jubileju nade. Želim istaknuti tri značajke zvijezde o kojoj nam govori evanđelist Luka: *sjajna je, svima vidljiva i pokazuje put*.

Prije svega, ta *zvijezda je sjajna*. Mnogi vladari, u Isusovo doba, nazivali su se „zvijezdama“, jer su se osjećali važnima, moćnima i slavnima. Međutim, nije njihovo svjetlo – nijednog od njih – bilo to koje je otkrilo mudracima čudo Božića. Njihov sjaj, umjetan i hladan, rezultat proračunatosti i igara moći, nije mogao odgovoriti na potrebu za novošću i nadom tih ljudi u potrazi. To je, umjesto toga, učinila *druga vrsta svjetla*, koje simbolizira zvijezda, koja svijetli i grije goreći i dopuštajući da se troši. Ta zvijezda nam govori o jedinom svjetlu koje svima može pokazati put spasenja i sreće: *svjetlu ljubavi*. To je jedino svjetlo koje nas čini sretnima.

Prije svega ljubav Boga, koji se, postavši čovjekom, darovao nama žrtvujući svoj vlastiti život. Zatim, odraz toga je ljubav kojom smo i mi pozvani trošiti se jedni za druge, postajući, uz njegovu pomoć, jedni drugima znak nade, pa i u tamnim noćima života. Možemo misliti na to: zračimo li svjetlom nade? Jesmo li kadri dati nadu drugima svjetlom naše vjere?

Kao što je zvijezda, svojim sjajem, dovela mudrace u Betlehem, tako i mi, svojom ljubavlju, možemo osobe koje susrećemo dovesti Isusu, dajući im upoznati, u Sinu Božjem koji je postao čovjekom, ljepotu Očeva lica (usp. *Iz* 60, 2) i način na koji on ljubi, a koji čine blizina, suosjećanje i nježnost. Ne zaboravimo to nikad: Bog je blizak, suosjećajan i nježan. To je ljubav: blizina, suosjećanje i nježnost. Da bismo je provodili u djelo ne trebaju nam izvanredna oruđa i sofisticirana sredstva, nego nam srca trebaju blistati svjetlom vjere, naši pogledi trebaju postati velikodušni u prihvaćanju, a naša djela i naše riječi puni ljubaznosti i čovjekoljublja.

Stoga, dok gledamo mudrace koji pogleda uzdignuta nebu traže zvijezdu, molimo Gospodina da jedni drugima budemo svjetla koja vode susretu s njim (*Mt* 5, 14-16). Ružno je kad neka osoba nije svjetlo za druge.

Dolazimo tako do druge značajke zvijezde: ona je *vidljiva svima*. Mudraci ne prate znakove nekog tajnog koda, već zvijezdu koju vide kako sjaji na nebeskom svodu. Oni je primjećuju; drugi, poput Heroda i pismoznanaca, nisu ni svjesni njezine prisutnosti. No, zvijezda uvijek ostaje tamo, dostupna svakom onom koji uzdigne oči k nebu tražeći znak nade. Jesam li ja znak nade za druge?

I to je važna poruka: Bog se ne objavljuje ekskluzivnim krugovima ili nekolicini malobrojnih privilegiranih, već nudi svoje društvo i svoje vodstvo svakom onom tko ga traži iskrena srca (usp. *Ps* 145, 18). Štoviše, On često preduhitri naša vlastita pitanja, dolazi tražiti nas prije nego što ga mi to zamolimo (usp. *Rim* 10, 20; *Iz* 65, 1). Upravo zato u jaslicama prikazujemo mudrace s obilježjima koje obuhvaćaju sve dobi i sve rase - mladića, odraslog čovjeka, starije osobe, s osobinama pripadnika raznih naroda na zemlji – kako bismo se podsjetili da Bog traži svakoga, uvijek. Bog traži sve, baš sve.

Kako nam je dobro razmišljati o tome danas, u vremenu u kojem ljudi i narodi, unatoč sve moćnijim komunikacijskim sredstvima, kao da sve manje razumiju jedni druge, prihvaćaju jedni druge i susreću se u svojoj različitosti!

Zvijezda, koja na nebu pruža svoju svjetlost svima, podsjeća nas da je Božji Sin došao na svijet kako bi se susreo sa svakim muškarcem i ženom na zemlji, kojoj god da etničkoj skupini, jeziku i narodu pripadao (usp. *Dj* 10, 34-35; *Otk* 5, 9), i da nam povjerava isto to univerzalno poslanje (usp. *Iz* 60, 3). Poziva nas, to jest, da odbacimo svaki oblik diskriminacije, marginalizacije i odbacivanja osoba, te da, u sebi samima i sredinama u kojima živimo, promičemo snažnu kulturu prihvaćanja, u kojoj se više voli otvorene prostore susreta, integracije i dijeljenja no zakračunata vrata straha i odbijanja; gdje se preferira sigurna mjesta, u kojima svatko može pronaći toplinu i utočište.

Zato zvijezda stoji na nebu: ne da ostane daleka i nedostižna, već, naprotiv, da njezina svjetlost bude vidljiva svima, da dođe u svaki dom i premosti svaku prepreku, donoseći nadu i u

najudaljenije i zaboravljene kutke planeta. Ona je na nebu da, svojim velikodušnim svjetlom, poruči svakome da se Bog nikome ne uskraćuje i nikoga ne zaboravlja (usp. Iz 49, 15). Zašto? Zato što je On Otac čija je najveća radost vidjeti svoju djecu kako se vraćaju kući, ujedinjena, iz svih dijelova svijeta (usp. Iz 60, 4), vidjeti ih kako grade mostove, izravnavaju staze, traže one koji su se izgubili i nose na svojim ramenima one koji teško hodaju, da nitko ne bude ostavljen vani i da svi budu dionici radosti njegova doma.

Zvijezda nam govori o Božjem snu, a taj je san da cijelo čovječanstvo, u bogatstvo svojih različitosti, tvori jednu obitelj i da živi skladno u blagostanju i miru (usp. Iz 2, 2-5).

I to nas dovodi do posljednje značajke zvijezde: ona *pokazuje put*. I to je važan poticaj za razmišljanje, osobito u kontekstu Svete godine koju slavimo, a u kojoj je jedno od karakterističnih djela *hodočašće*.

Svjetlost zvijezde poziva nas da krenemo na unutarnje putovanje koje, kao što je napisao sveti Ivan Pavao II., oslobađa naše srce od svega što nije ljubav, kako bismo „u potpunosti susreli Krista, ispovijedajući svoju vjeru u njega i primajući obilje njegova milosrđa“ (*Pismo svima koji se u vjeri spremaju slaviti Veliki jubilej*, 29. lipnja 1999., 12).

Hoditi zajedno „karakteristično je za one koji traže smisao života“ (usp. bula *Spes non confundit*, 5). I mi, gledajući u zvijezdu, također možemo obnoviti svoje zalaganje da budemo muškarci i žene „Puti“, kako su kršćani definirani u počecima Crkve (usp. *Dj* 9,2).

Neka nas Gospodin tako učini svjetlima koja upućuju na njega, poput Marije, velikodušnim u darivanju, otvorenima u prihvaćanju i poniznima u zajedničkom hodu, kako bismo ga mogli susresti, prepoznati i klanjati mu se, te ponovno krenuti od njega obnovljeni, donoseći u svijet svjetlo njegove ljubavi.